

gode Skoveffekter i Deputater. Jeg skal herom kun udtale, at der ikke til Ministeriet er indkommet Klager i saa Henseende, og jeg har altsaa i den korte Tid ikke kunnet have Lejlighed til at undersøge, hvorvidt de Klager, der altsaa ere forebragte det ærede Medlem, ere berettigede. Jeg skal kun udtale som et almindeligt Princip, at ligesom jeg betragter det som private Skovejeres Pligt at levere Deputater i kontraktmæssig Stand, saaledes vil jeg ogsaa finde, at Staten er forpligtet til at levere sine Deputater i brugbar og kontraktmæssig Stand. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (M. Klausen) ankede over, at Forslaget til Bevillingen til Mosekulturen er 8000 Kr. mindre i Aar end i Fjor. Han udtalte, at der i Fjor var opført en Bevilling paa 12,000 Kr. til Undersøgelse af Moseernes Afvandings- og Dyrkningsvilkkaar, og at der saa blev bevilget 6000 Kr., medens Bevillingen i Aar er foreslaaet 8000 Kr. mindre. Dette er ikke rigtigt, idet der nemlig i Fjor forlangtes 20,000 Kr. plus 12,000 Kr., i alt 32,000 Kr., og jeg har opført Bevillingen paa 30,000 Kr., altsaa kun 2,000 Kr. mindre. Det ærede Medlem kom ind paa, at han for sit Vedkommende kunde have ønsket, at den Bevilling under Regeringens Administration af de 12,000 Kr. var bleven opretholdt. Men jeg maa maaske her erindre om, at naar jeg i Aar har opført Bevillingen udelukkende til Hedeselskabet, staa jeg i fuld Overensstemmelse med hele Finansudvalget i Fjor, idet den ærede Ordfører netop udtalte, at Udvalget stillede Forslag om at forhøje Bevillingen til Hedeselskabet til Mosekultur med 6000 Kr.; „denne sidste Bevilling er Udtryk for, at Hedeselskabet forventes fremtidig at paatage sig Ledelsen af alle de Undersøgelser, hvorom der fremkommer Begæring, ikke blot i Jylland, men ogsaa uden for Jylland“. Jeg kan ganske slutte mig til disse Udtalelser. Hedeselskabet har saa smukt et Navn og saa god en Klang hele Landet over, at jeg med Glæde og Tillid ser disse Arbejder lagte i Hedeselskabets Haand. Naar jeg dernæst gaar over til at omtale de to Punkter, som have vakt særlig Interesse her i det høje Ting, nemlig Kødeksporten og Avlscentrer, vil jeg faa Lejlighed til at besvare en Del ærede Medlemmers Forespørgsler vedrørende disse Punkter. Det har jo været et længe næret Ønske hos Landbruget at faa Kødeksporten hævet fuldt op paa Tidens Højde, og det er ikke mere end rimeligt, at Landbruget i den haarde Kamp, det kæmper

med Konkurrencen fra Udlandet og med Vanskeligheder af alle Slags, Toldmur og lignende, stadig ser sig om efter ny Strenge til sin Bue. Ligesom Landbruget med stor Energi har gennemført Smørproduktionen og hævet den til dens nuværende Højde, og ligesom Landbruget med stor Energi har kastet sig over Svineslagterier, den Gang man lukkede for Udførsel af Svin, saaledes er det nu paa Grund af Forholdene henvist til ogsaa at søge sin Kødeksport ordnet under saa gunstige og rationelle Vilkaar som muligt. Forholdet er jo nu saaledes, at samtlige større Øer faktisk ere aflukkede fra at udføre levende Kreaturer. Jeg skal minde om, at det sidste Tilfælde af Mund- og Klovsyge forefaldt den 10de Maj 1896, altsaa for 1½ Aar siden. Allerede i Fjor indgik Landbrugsministeriet med en Henvendelse til den tyske Regering under 16de September 1896 med Forespørgsel om, hvorvidt Forbudet kunde hæves. Desværre indtraf saa i Oktober Maaned spredte Tilfælde af Mund- og Klovsyge paa Lolland, Langeland og Fyn, og det var derfor ikke mere, end hvad man kunde vente, at den tyske Regering svarede, at under Hensyn til disse Forhold kunde man ikke tillade, at der blev lukket op, og den tyske Regerings Svar af 12te November 1896 var derfor ogsaa afvisende. I Aar, da der altsaa var gaaet over et Aar siden sidste Tilfælde, fandt jeg, det kunde være rigtigt at rette en fornyet Henvendelse til den tyske Regering om, hvorvidt man kunde lukke op for Sjælland, den indgik under 29de Juli 1897; men Svaret fra den tyske Regering var, at man vedblivende maatte anse det for smittefarligt, at der blev aabnet for Danmark, og at hvis den danske Regering aabnede, vilde den tyske Regering se sig nødsaget til enten ganske at forbyde Indførsel af levende Kreaturer fra Danmark eller i hvert Tilfælde skærpe Karantænen til 4 Uger. Jeg tror, de Herrer ville indrømme, at Udsigterne efter dette sidste Svar ere grumme smaa til, at den danske Regering kan tillade sig at hæve det paa Øerne nu hvilende Udførselsforbud, og jeg tror derfor, det vil være rigtigt for det danske Landbrug at basere sig paa, at denne Afspærring vil kunne blive ret langvarig. Jeg skal her gøre et Sidespring til et Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Skelskør (Scavenius) i Gaar kom ind paa, nemlig de uheldige Forhold, som findes paa forskellige mindre Øer, som uden at være aflukkede, uden at være komne med ind under Udførselsforbudet dog i den Grad høre